Personer vi ikke må glemme

Af Dorthe Bach Andersen

Beretningen om Frihedskæmperen Bent Larsen Pedersen, født 2. sep. 1920 – død 6. april 1945 på Sygehuset i Brørup.

Bent Larsen Pedersen blev født i Gørding af lærerparret Larsen Pedersen. Faderen var skoleinspektør og var meget populær i Gørding. Også uden for skolen var han aktiv på mange måder. Hans kone var lærer ved samme skole, meget afholdt og meget gæstfri. Familien tog sig af de børn, der trængte til ekstra opbakning. Sønnen Bent var deres eneste barn.

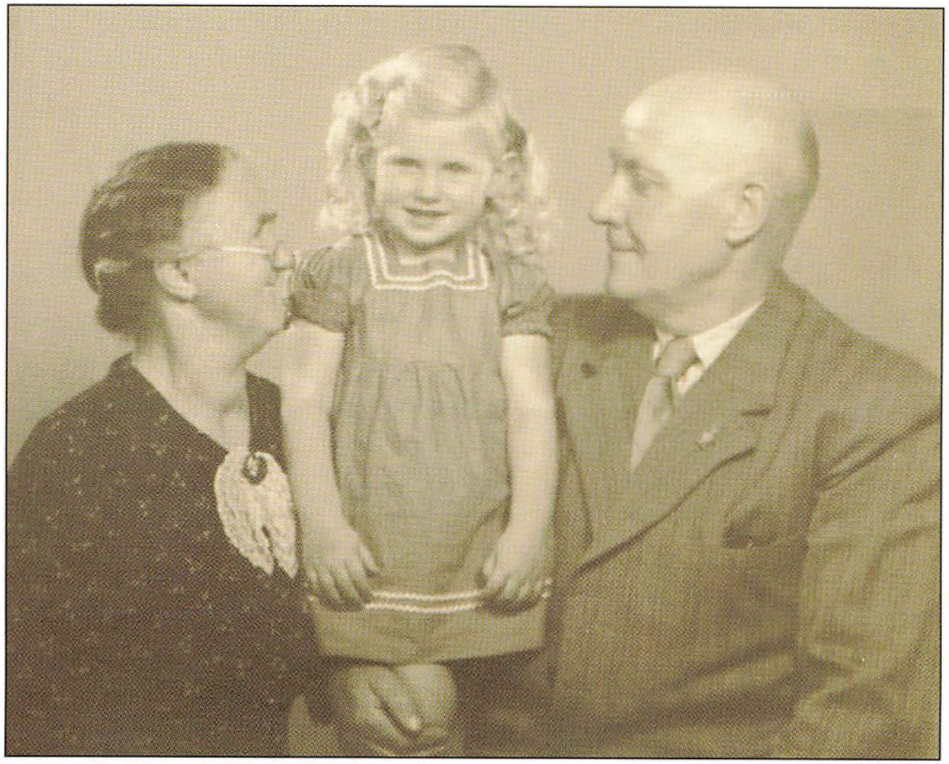
Bent Larsen Pedersen læste til læge i København i krigens tid. Hans store omsorg for andre mennesker gjorde, at han kom med i arbejdet med at hjælpe danske jøder til Nordsjælland, så de kunne komme videre i sikkerhed med båd til Sverige. En meget dristig ekspedition, som en af gangene førte til, at hans lastbil blev standset af en tysk soldat. Uvist af hvilken grund fik han lov at fortsætte. Bent Larsen Pedersens barnebarn, Anne Kjærgaard har forestillet sig, hvilken situation både hendes morfar og den tyske soldat muligvis har været i. Det er en tankevækkende beskrivelse, som kan læses i 50 års skriftet til 4. Maj Kollegiet på Frederiksberg,

Efter at Bent Larsen Pedersen bestod sin lægeeksamen, blev han turnuskandidat på Brørup Sygehus. Her deltog han aktivt i frihedskampen i området, måske især ved Esbjerg-Kolding togstrækningen. Transporterne til Tyskland med danske fanger og fødevarer fra Danmark skulle forhindres.

Hvornår Bent Larsen Pedersen kom til Brørup Sygehus, ved jeg ikke helt nøjagtigt, men det var måske september 1944. Han var en meget høj mand, stor og stærk at se på, vellidt af alle og meget hjælpsom. Jeg husker, min far (Ole Bouet, dengang overlæge på Brørup sygehus) kom hjem og fortalte, at den nye turnuskandidat måtte bøje sig for at komme ind på operationsstuen. Jeg så ham

Fra venstre Oversygeplejerske Helga Hansen, Turnuskandidat Bent Larsen Pedersen, Afd.C Sygeplejerske Mathisen, Operationssygeplejerske Karen Møller, Røntgensygeplejerske Gudrun Quie, 1. reservelæge Mikaelsen. Foto i privateje.

Bente Larsen Pedersen mellem sin farmor, Gertrud Marie Pedersen, og sin farfar, Jakob Larsen Pedersen. *Foto i privateje.*

ofte, for jeg besøgte tit nogle af de fire "gamle" sygeplejersker: Oversygeplejersken og Operations - Røntgen – Afdeling C. De boede på sygehuset, som lå lige over for vores bolig. Dengang var det ikke tilladt, at de boede ude i byen, da de skulle være parate til at modtage patienter, som blev indlagt om natten, eller de skulle være der, hvis der skete noget alvorligt. De måtte heller ikke være gift, det var reglen, da de i sin tid blev uddannet.

Bent Larsen Pedersen havde lagt mærke til, at jeg var meget tungsindig efter, at min far var blevet taget af tyskerne, og derfor spurgte han en dag min mor, om han måtte invitere mig til eftermiddags-kakao. Så ville han prøve at forsikre mig om, at krigen snart ville være slut, og at min far ville komme hjem igen. Det hjalp mig virkeligt. Jeg var 8 år og nok et ret følsomt barn, der havde let til tårer, så der var ikke nogen, der havde vovet at tale med mig om min far. Det var nok det, Bent Larsen Pedersen havde forstået, og netop hans måde at tage fat om problemet, gav mig mere ro og håb om, at jeg nok kom til at gense min far.

I april måned 1945 blev min mor ringet op fra sygehuset om, at Bent Larsen Pedersen var blevet indlagt på sygehuset og var meget alvorligt syg, men at man ikke kunne finde ud af, hvad han fejlede. Han boede på sygehuset, men måtte indlægges rigtigt. På det tidspunkt var min far i Frøslevlejren, og det var derfor 1. reservelægen, der var den ansvarshavende. Da man ikke vidste, hvad Larsen Pedersen fejlede, måtte jeg ikke besøge ham, men efter ca. tre dage sagde min mor, at jeg måtte gå derover dagen efter, for nu var han i bedring, dog vidste man stadig ikke, hvad diagnosen havde været.

Næste morgen ringede de fra sygehuset og fortalte, at Bent Larsen Pedersen var død om natten, uden at man kunne forklare, hvordan det var gået til. Det var et meget stort tab for alle på sygehuset.

Hvordan kunne det være gået til, at den store stærke mand kunne miste livet netop nu, hvor han lige var ved at blive helt rask igen? Alle var dybt berørt af det. Det var ikke til at forstå, at det kunne ske.

Jeg var i mellemtiden blevet 9 år, jeg ville med til begravelsen, men det måtte jeg ikke, så jeg gik op på vores balkon og så ligfølget gå den lange vej fra hovedindgangen til udkørslen ved Skolegade. (I dag er hovedindgangen ført om på den anden side af sygehuset).

Befrielsen

Befrielsen kom, sygehuspersonalet blev samlet på græsplænen foran hovedindgangen. Første reservelæge Mikaelsen holdt en tale, men for mig var der to personer, som skulle have været med: Min far, Ole Bouet og turnuskandidaten, Bent Larsen Pedersen.

Larsen Pedersen kom aldrig tilbage. Det var forfærdeligt for hans forældre, han var jo deres eneste barn, og de havde glædet sig over alt det, han havde nået. Allersværest må det have været for hans tilkommende kone Ditte, som havde ønsket at holde bryllup-pet i fredstid, men uventet trak tiden ud til maj 1945, og ulykkelig-vis oplevede Bent Larsen Pedersen ikke 4. maj. Ditte giftede sig aldrig senere.

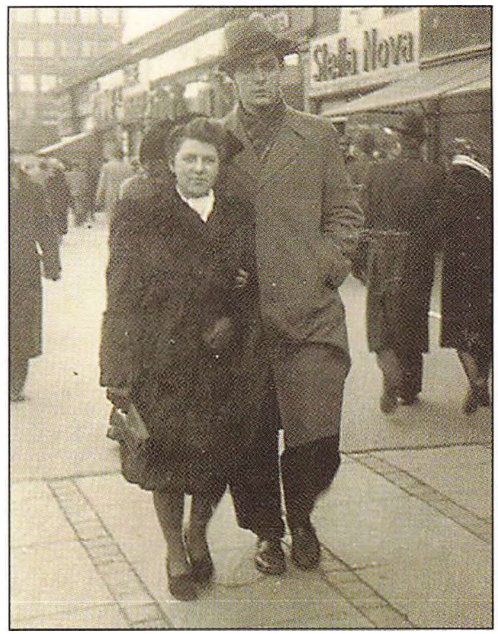
Mange år senere

I mange år gik jeg og spekulerede på det, der var sket. Vi fik at vide, at der var kommet en lille pige til verden, som var til stor trøst for Bent Larsen Pedersens forældre. I ca. 5 år boede Ditte og hen-des lille pige, der kom til at hedde Bente Larsen Pedersen, hos bed-steforældrene i Gørding. Så flyttede de til København, hvor Ditte tog sin uddannelse og klarede sig alene, sammen med datteren.

Der gik år, hvor jeg søgte efter familien, men da det så endelig lykkedes 61 år efter, kom jeg for sent til at møde Larsen Pedersens kone. Det havde været mit håb, at jeg kunne fortælle hende, hvil-ken hjælp og støtte det havde været for mig, at han kunne tale med mig om min far.

Til gengæld fik jeg mulighed for at møde hans datter læge Bente Larsen Pedersen. Det var som at se og høre ham igen. Jeg var meget glad for, at jeg nu endelig kunne fortælle om hans hjælp til mig. Jeg har forstået, at det også var noget, Bente var glad for at få at vide, for det havde ikke været let for hendes mor at tale om det, der skete dengang. Bente og jeg tog senere til Gørding, hvor vi besøgte en tidligere overlærer fra Gørding skole, Lis Wimmel-mann, som havde været der samtidig med Bentes bedsteforældre. Jeg havde aftalt med en fra lokalhistorisk forening, Nora Olesen, at vi skulle mødes alle fire, så Bente kunne få nogle oplysninger fra dengang. Senere gik vi over på kirkegården til Bent Larsen Peder-sens grav, hvor Frihedskæmpere havde fået sat en mindeplade på stenen. Graven er nu fredet. Bagefter tog vi til Brørup Sygehus for at se, hvor hendes far havde boet, og hvor hun selv var født.

Bent Larsen Pedersens dødsårsag siges at have været et hjerteanfald. Det har jeg meget svært ved at tro. For mig lyder det mere sandsynligt, at han blev forgiftet. Den tidligere overlærer Wim-melmann fra Gørding sagde, da jeg fortalte om det, at nu gav det endelig mening. Ingen kunne dengang forstå, at det skulle have været et hjerteanfald. Jeg har fået oplyst fra en ældre læge, at man dengang skrev hjerteanfald som døds-årsag for at kunne færdiggø-re journalerne. På stuen ved siden af Bent Larsen Peder-sen var der indlagt en dame,

Bent Larsen Pedersen med sin forlo-vede, Edith Larsen Pedersen. De er forældre til Bente Larsen Pedersen. Foto i privateje.

som har fortalt om en voldsom uro, hun pludselig hørte fra hans stue. Læser man i bogen "Gestapo" om den aktivitet, der var for at bekæmpe modstandsfolkene i tiden op til krigens afslutning, får man indtryk af, at gift ikke var et ualmindeligt middel. For nylig har jeg fået endnu en beretning, om en ung fyr som var blevet forgiftet af tyskerne. En fætter til en frihedskæmper har fortalt om det.

Bent Larsen Pedersen var et enestående menneske, som havde mod til at hjælpe jøderne og ændre på de vanskelige livssituationer, mange danskere var udsat for. Et menneske, som Gørdings borgere kan være stolte af.

Om forfatteren:
Dorte Bach Andersen f. Bouet. Født på Brørup Sygehus 26/2 1936. Uddannet ergoterapeut 1960. Århus Kunstakademi, skulptur 3 år fra 1990. Interesserer sig for samfundsforhold.